Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålsgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Noveller”, i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387298208/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Dengang vi saa kom til Hamborg igen, saa vilde vi ikke længer være sammen med Franskmanden. Da vi sagde Farvel til ham, da græd Prins Eckmühl som et Barn, for han vilde ikke have været af med os. »Farvel!« sagde vi. »Adieu!« sagde de, »adieu Ræv og Hare!« »Kys os her!« sagde vi. Saa begyndte de igen med deres Pibesnak. »Ja, pib I nu i vor . . .« sagde vi, og saa red vi til Bornhøved. Der kom Kosakkerne om os. De vilde prikke efter os med deres Pigkæppe. Den første, jeg saa, tænkte jeg var en Kræmmer; men da han kom nærmere, kunde jeg vel se, at det skulde være en Krigskarl. »Du er en svær Karl til at ride,« sagde jeg til ham: »jeg tror minsandten, du sidder ovenpaa din Madpose.« »Dowre!« sagde han. »Vil du have Davre?« sagde jeg, »ja, dersom Løjtnanten saa, hvordan du sidder med dine Knæer, saa vilde han nok give dig Davre, kanhænde sig du fik Thevand ogsaa.« Men saa stak han mig i mit højre Laar. »Du er svært nærig!« sagde jeg, og saa huggede jeg hans Kæp midt over og ham selv bagefter. »Du kunde have været fra mig!« sagde jeg. Der var ogsaa en fransk General fulgt med os. De kaldte ham Lallemand. Det var en Vovehals. Han havde en lille rød Lue paa, den svingede han altid med, og saa raabte han ligesaa højt, som han kunde: »Bravo Dannoa! A æ laang! A æ laang!« men det var ikke sandt, for han var kun en bitte stumpet Karl; men modig var han.

Siden drev vi til en By, de kaldte Sehested; der var saamange Fjender, at den ene kunde ikke spytte for den anden; men vi ragede dem endda til Side og kom velholden ind til Rendsborg. Paa Vejen kom der en Franskmand rendende og sprang op paa Hesten bag ved mig: »Væk Per Missiong!« sagde han. »Jeg hedder ikke Per, jeg hedder Jens,« sagde jeg, »ikke heller vil jeg gaa væk for dig; men vil du være skikkelig, saa maa du ride med.« Saa vilde han have Akvavit. »Vil du have Brændevin?« sagde jeg, »det kan du faa!« og saa gav jeg ham af min Flaske. Da han havde drukket, begyndte han ogsaa at snakke om mit lange Piberør. »Hvis du ikke holder Hab,« sagde jeg, »saa skal jeg kyle dig ned af Hesten.« Men saa bad han om en mild Pardon, og siden blev han rolig.

Det var det sidste Slag, jeg var i; og dengang jeg skulde til at sidde af Hesten, havde jeg mistet mit Mundbid til min Pibe, og jeg har aldrig set det siden.«